

A Fővárosi Ítéltábla a ... jogtanácsos által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a dr. Szentpáli Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Szentpáli Krisztina ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I. r. alperes címe) I. r. és II.rendű alperes neve (II. r. alperes címe) II. r. alperesek ellen felelősség megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. október 14. napján 9.G.40.684/2010/31. számon meghozott ítélete ellen a felperes részéről 32. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés, illetve az alperesek által a másodfokú eljárás során 3. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A Fővárosi Ítéltábla megállapítja, hogy a másodfokú eljárás során felmerült költségeiket a felek maguk viselik, azzal, hogy a felperest megillető személyes illetékmentesség folytán a le nem rótt 36.000 (Harminchatezer) forint másodfokú eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint a G A E Ü Kft-t (továbbiakban: adós) a 2005. november 15-ei alapítását követően a cégbíróság 2006. január 19-én jegyezte be a cégjegyzékbe. Képviselőre jogosult vezető tisztségviselője 2005. november 15-től a 2007. július 11-ig az I. r. alperes, míg 2007. július 11-től 2009. március 5-ig - a felszámolás kezdő időpontjáig - a II. r. alperes, jegyzett tőkéje pedig az alapításkor 50.000.000 forint volt. Az adóst a G E F Ü Kft. (későbbi elnevezése: M Kft., továbbiakban: alapító) alapította alternatív energiaforrásból és alternatív módon megtermelt kombinált villamos-és hőenergia termelésére projektársaságként.

Az adós az alapítóval 2005. november 30-án kölcsönszerződést kötött, melyben az adós 50.000.000 forint kölcsön nyújtását vállalta 2005. november 30. napjától. A kölcsön folyósítását a felek 2005., 2006. és 2007. évekre folyamatosan irányozták elő oly módon, hogy a kölcsönvevő alapító a kölcsön törlesztésére részletekben, kamatokkal együtt volt köteles 2008. január 31. napjáig. A szerződés értelmében az adós a kölcsön futamideje alatt biztosítékot köthetett ki. A felek 2006. április 7-én a kölcsön-keretszerződést módosították, a kölcsön összegét 60.000.000 forintra felemelték.

Az előtársasági időszakra vonatkozóan az adós 2006. április 14-én készített egyszerűsített éves beszámolója a társaság eszközeit 57.598.000 forint összegben tüntette fel. A mérleg továbbá a 49.863.000 forint jegyzett tőke mellett -137.000 forint mérleg szerinti eredményt mutatott, míg ebben az időszakban a rövid lejáratú kötelezettség 3.345.000 forint volt. A 2007. december 7-én kelt és a 2006. gazdasági évre vonatkozó egyszerűsített éves mérleg szerint a saját tőke - 53.966.000 forintra, a mérleg szerinti eredmény - 103.829.000 forintra, míg a rövid lejáratú kötelezettség értéke 51.908.000 forintra változott. A nettó árbevétel ugyanakkor a 8.413.000 forintról 53.835.000 forintra nőtt. A vevők felé 31.404.000 forintban kimutatott követelés értékvesztése 30.756.000 forint, míg a 65.630.000 forint kölcsön követelés 100 %-os értékvesztéssel került kivezetésre. Az éves beszámoló kiegészítő melléklete szerint az alapítóval szemben fennálló követelés értékvesztését a követelés megtérülésének bizonytalansága indokolta. Az e körben készített könyvvizsgálói jelentés kinyilvánította, hogy az adós társaság saját tőkéje alacsonyabb lett, mint a jegyzett tőke 50 %-a, ezért a tulajdonosok kötelesek intézkedéseket tenni a tőkehelyzet rendezése érdekében, ez azonban elmaradt.

Az alapító felszámolását - mely cég 2004. augusztus 25. napját követően 500.000.000 forint jegyzett tőkével működött - az egyik hitelezője 2006. június 23-án kezdeményezte 6.738.000 forint tőke és járulékal tartozás meg nem fizetése miatt. Az ügyben az eljárás szünetelt, majd - mivel a díj megfizetésére nem került sor -, a bíróság elrendelte a felszámolását. A felszámolás kezdő időpontja 2008. július 2-a volt. Az alapító társaság felszámolója a felperes hitelezői igénybejelentését több mint 900 millió forint összegben vette nyilvántartásba.

Az adós felszámolását - adóvégrehajtás eredménytelenségét követően - a felperes kezdeményezte 41.531.236 forint összegű adótartozása fennállása miatt, melynek kezdő időpontja 2009. március 5. napja, míg az eljárás egyszerűsített módon történő befejezéséről szóló és 2010. május 13-án jogerőre emelkedett végzés közzétételére 2010. június 4-én került sor. A cégbíróság 2010. június 7-én törölte az adóst a nyilvántartásból.

Az adós 2007. évre vonatkozó egyszerűsített éves beszámolója 2009. február 10-ei dátummal került elkészítésre, mely szerint a saját tőke - 58.396.000 forintra módosult, viszont a mérleg szerinti eredmény - 4.430.000 forintra mérséklődött.

A felszámolási eljárás során az adós felszámolója ismeretlen tétessel szemben feljelentést tett csődbűncselekmény alapos gyanúja miatt, utalva a számviteli törvény megsértésére. Úgy vélte, hogy a 2006. évi mérleg-beszámolóban kimutatott veszteség annak tudható be, hogy az adós teljes értékvesztésként írta le az alapító társasággal szembeni követelését annak ellenére, hogy az a leírás időpontjában

még nem volt esedékes, illetőleg a behajtása érdekében sem tett intézkedéseket. Hasonló álláspontot képviselt a felperes adóellenőre is, aki a lefolytatott adóellenőrzést követően azt rögzítette, hogy az alapító társasággal szembeni követelés értékvesztéssel nullára való leírása valójában az adós társaság vagyonának nagymértékű csökkenését eredményezte, és hozzájárult a fizetéseképtelenség bekövetkeztéhez.

A felperes az alperesekkel szemben előterjesztett keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I. és II. r. alperesek az adós társaság ügyvezetési feladatait a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látták el, ezért az adós társaság vagyona 96.385.866 forinttal csökkent.

Érvelése szerint az adós vezető tisztségviselője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzettel az elvárható gondosság tanúsítása mellett már a kölcsönszerződés megkötésének időpontjában számolhatott volna, mely helyzet már a 2006. gazdasági évre vonatkozó és késve elkészített egyszerűsített éves beszámolóból megállapítható volt. Álláspontja szerint a kölcsönszerződéssel a jegyzett tőkét vonták ki az adós társaságból, amely már az alapítását követően fizetési nehézségekkel küzdött. Az ügyvezető I. r. alperesnek kellő gondosság mellett a kölcsön nyújtásakor az alapító társasággal szemben folyamatban lévő adóvégrehajtás tényét ismernie kellett volna, és az adós társaság nem nyújthatott volna kölcsönt az alapító társaságnak.

Úgy szintén az ügyvezetők mulasztásaként rótta fel, hogy nem kezdeményezték a tulajdonosnál az adós társaság felszámolásáról való döntéshozatalt, illetve nem intézkedtek a már szolgáltatott kölcsönösszeg visszakövetelése érdekében. Hangsúlyozta, hogy az alperesek az alapító társaság vezető tisztségviselői is voltak, ezért az alapító pénzügyi helyzetéről tudomással bírtak.

Az ügyvezetők mulasztásaként nevezte meg, hogy a 2006., 2007. és 2008. évekre vonatkozóan a mérleg, eredmény kimutatás és szöveges jelentés közzétételét elmulasztották, ezzel nem tették lehetővé a hitelezők számára az adós társaság helyzetének megismerését, így a törvényes vélelemből kiindulva, a hitelezői érdeksérelmet vélelmezni kell.

Álláspontja szerint az alperesek, mint ügyvezetők felelősségét megalapozza az a tény is, hogy a tőkehelyzet rendezése érdekében, nem voltak intézkedési terveik, de további mulasztás az is, hogy kölcsönszerződést valójában megfelelő biztosíték nélkül teljesítették.

A felperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját 2005. november 30-ára, a kölcsönszerződés aláírásának, és túlnyomó részbeni teljesítésének napjára tette, de mivel a két ügyvezető közös magatartása okozta a vagyoncsökkenést, ezért az egyetemleges felelősségük megállapítása indokolt. Nem tartotta figyelmen kívül hagyhatónak, hogy az alapító társaság a kölcsönszerződés megkötésének időpontjában a 68.752.997 forint adótartozáson kívül további díjtartozással is bírt, és az adósnak is jelentős adótartozása állt fenn 2006. július 1-jén, mely a felszámolásához vezetett. Hangsúlyozta, hogy a felszámolási eljárás befejezésekor az adósnak hat hitelezője, és 48.097.836 forint kiegyenlítetlen követelése volt.

A felperes szerint a II. r. alperes akkor járt volna el elvárhatóan, ha az alapítóval szemben fennálló követelést nem értékvesztésként számolja el, hanem előbb intézkedéseket tesz annak behajtása érdekében. További mulasztásként róta fel a 2007. évi beszámoló késve történő elkészítését, de rámutatott arra is, hogy 2006. júniusában az adós társaságnak már olyan adótartozása volt, amely a kölcsönszerződés további teljesítését is megkérdőjelezte.

Álláspontjuk szerint a felperes által előadottak nem alapozzák meg a felelősségüket. Vitatták továbbá, hogy az ügyvezetői tisztségben egymást váltó alperesek egyetemleges felelőssége megállapítható lenne.

A felperes előadásával ellentétben a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját 2007. év elejére tették. Véleményük szerint a kölcsönszerződés megkötésének időpontjában az adós vezető tisztségviselője fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzettel nem számolhatott. Kiemelték, hogy az adós társaság és az alapító társaság tulajdonosi köre azonos volt, és az alapító társaság fizetőképességével összefüggésben nem lehetett kétségük. Az I. r. alperes hangsúlyozta, hogy akkor kérte a tisztsége alóli felmentését, amikor látható volt, hogy a 2006. második félévétől meginduló folyamatok eredményeként 2007. elején a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezett.

Cáfolták, hogy a kölcsönrészletek szolgáltatásának időpontjában fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzettel számolhattak volna. Elismerték, hogy 2006. év második negyedévéől az alapító társaságnak nem várt pénzügyi nehézségei keletkeztek, ezért az adós társaság a további veszteségek elkerülése és a hitelezői érdek megóvása érdekében 2006. augusztusától felfüggesztette a működését.

Az I. r. alperes utalt arra is, hogy ügyvezetőként felhívta az alapító társaság tulajdonosának képviselőjét a tartozások kiegyenlítésére, megjegyezve, hogy a kapcsolattartás módja - a közös székhelyre is figyelemmel - a szóbeli tájékoztatás volt. Hangsúlyozták, hogy az adós társaságnak a kölcsönszerződés teljesítésének időpontjában nem volt hitelezője - vagyis a hitelezői érdeksérelemre való hivatkozás nem megalapozott -, de vitatták azt is, hogy az alapítóval szemben fennálló követelés értékvesztésként való leírása hitelezői érdeket sértett volna. A veszteség leírását a beszámoló készítésében közreműködő pénzügyi szakemberek az átláthatóság biztosítása érdekében javasolták a II. r. alperesnek, míg az I. r. alperes 2007. március végétől gyakorlatilag ügyvezetői feladatokat nem látott el.

Hangoztatták, hogy a beszámoló letétbehelyezési kötelezettségének megsértése az I. r. alperesnek nem volt felróható, a beszámoló tulajdonos általi elfogadásakor már nem volt ügyvezetője az adós társaságnak. Az alapító társaság tulajdonosi döntését ugyanakkor az adós társaság ügyvezetőjének mindig végre kellett hajtania. Nem vitatottan az I. r. alperes az alapító társaság képviselőre jogosult munkavállalója is volt, az alapító társaság könyvelésébe azonban nem láthatott bele. A kölcsön folyósítására több részletben (2005. november 30-án, 2006. július 5-én, illetve július 7-én) a rendelkezésre tartási idő alatt, az alapító társaság igénye és bejelentése szerint került sor, az alapító társaság pedig a kölcsön nyújtásának időpontjában jól működő, milliárdos bevétellel rendelkező társaság volt. A fizetéseképtelenséggel

fenyegető helyzet bekövetkezésekor, 2007. elején az adós 6.000 forint készpénzvagyonnal, 148.500 forint étkezési csekkel és 648.000 forint árbevéttel rendelkezett, mely helyzet bekövetkezését az energetikai szektort hátrányosan érintő jogszabályváltozás idézte elő.

Megjegyezték, hogy a tulajdonos döntéséhez az adós társaság ügyvezetője kötve volt, és a tulajdonos az akaratát egyértelműen kinyilvánította azzal, hogy felszámolási eljárást az adós társasággal szemben ő maga nem kívánt kezdeményezni. Bár az I. r. alperes már korábban, 2007. februárjában lemondott ügyvezetői tisztségéről, ezt a cégjegyzékben 2007. július 11-ével vezették át. A II. r. alperes pedig úgy vette át 2007. második félévében a társaság irányítását, hogy a vagyon megóvása érdekében már nem maradt lehetősége intézkedések megtételére, és feladata a társaság vezetése volt a felszámolás elrendeléséig. Nem tartották azt igazolhatónak, hogy az ügyvezetéssel oksági kapcsolatba hozhatóan csökkent volna az adós társaság vagyona a felszámolási vagyonná válásig, a leírási kötelezettség pedig az alapító társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete miatt teljesítendő volt, és a hitelezők érdekét is szolgálta. Vitatták továbbá a felperes keresetösségi jogát a jogszabály hatálybalépését megelőző időszak vonatkozásában.

a jogszabályi rendelkezések hatályba

lépését megelőző időre nem minősíthette.

Kiemelte, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglalt felelősség megállapítása feltételezi, hogy a vezető tisztségviselő kötelezettségszegése vagy mulasztása a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontjára vetített vagyoni állapothoz képest olyan vagyoni változással jár, amelynek eredményeként a felszámolási vagyonná válásig ténylegesen az adós társaság vagyona csökken. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontjától kezdve a vezető tisztségviselőnek mindent meg kell tennie az e tisztséget ellátótól elvárható módon annak érdekében, hogy a vagyon integritását biztosítsa a felszámolónak való átadásáig.

A vezető tisztségviselő felelőssége abban az esetben állapítható meg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontja utáni időszakra, ha úgy csökken a társaság vagyona, hogy ezzel kisebb mértékben és értéken válik felszámolási vagyonná, és ez ténylegesen hitelezői érdeksérelmet okoz, vagy a vezető tisztségviselő nem az elvárható intézkedéseket teszi meg a hitelezői követelések kielégíthetősége érdekében, és e mulasztás vezet a hitelezői követelés kielégítésének megghiúsulásához.

Az adott tényállásra való hivatkozás esetén a felperes volt köteles azt bizonyítani, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet valójában - az alperesek állításával ellentétben - nem 2007. elején, hanem már korábban fennállt, mivel a Cstv. 33/A. § (2) bekezdésében írt vélelem - mely nem megdönthetetlen - nem mentesíti a keresetet indító hitelezőt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját meghatározó tényállításának bizonyítási kötelezettsége

alól, ha az ellenérdekű fél azt vitatja.

Kitért arra is, hogy az ügyvezetői tisztségben egymást váltó alperesekkel szemben a felperes az alperesek egyetemleges felelősségére eredményesen nem hivatkozhat. A többes károkozás szabályainak megfelelő alkalmazására pedig csak abban az esetben lett volna lehetőség, ha a két ügyvezető együttes magatartással idézi elő a vagyon csökkenését, vagy a különböző időpontokban ellátott ügyvezetési feladatok ugyanazon vagyonszűkülésre vezetnek.

Hangsúlyozta döntése indoklásában, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésével nevesített felelősség megállapítására nem a rossz gazdasági döntések meghozatala esetén van lehetőség. Az ügyvezető nem azért felel, mert a gazdasági társaság fizetéseképtelenné válhatott, hanem azért, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet előállta után a még meglévő vagyon egységét és sértetlenségét biztosítsa, illetve a hitelezői érdekeknek megfelelően járjon el. Az ügyvezető feladata, hogy az adós társaság vagyonát megóvja, azt ne csökkentse, a hitelezői követelések mértékét ne növelje, a hitelezői követelések fedezetéül szolgáló vagyont egyben tartsa.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint jelen perben a kölcsönszerződés aláírása, illetve az ennek alapján teljesített szolgáltatás gazdasági célszerűsége nem minősíthető, ezért e perben nem vezethet az I. r. alperes felelősségének megállapításához a szerződés aláírása és teljesítése. Az eljárásban nem lehetett ugyanis megállapítani, hogy az I. r. alperes 2007. július 11-ig, illetve a II. r. alperes 2009. március 5-ig a kölcsönszerződésből származó jogok gyakorlásával és kötelezettségek teljesítésével összefüggésben nem úgy járt el, ahogy e szerződéses kötelemben a vezető tisztségviselőtől elvárható lett volna.

A követelés leírása kapcsán rögzítette, hogy a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény rendelkezéseivel összhangban, a leírás ténylegesen nem jelenthetett mást, minthogy megbízható és valós összképet biztosító tájékoztatást adjon az egyébként e törvény hatálya alá tartozó társaság jövedelemtermelő képességéről, vagyonáról, vagyonának alakulásáról és pénzügyi helyzetéről. A leírás nem jelenthette a kötelmi hatályú jog megszűnését a polgári jog szabályai szerint. Az pedig nem volt megállapítható, hogy az alperesek a kölcsönszerződés alapján úgy léphettek volna fel az alapító társasággal szemben, hogy ezzel valóban lehetőségük lett volna a kölcsön visszafizetését eredményesen kikényszeríteni.

A 2006. gazdasági év gazdálkodásának adataiból valóban következhetett, hogy az adós fizetéseképtelenné fog válni, a vezető tisztségviselő ténylegesen számolhatott ezzel a helyzettel, míg a II. r. alperes védekezésében nem is vitatta, hogy az ügyvezetői tisztsége ellátásának kezdő napjától ebben a tudatban végezte feladatait. Azonban az nem volt megállapítható, hogy a kölcsönszerződés teljesítésével összefüggésben a két vezető tisztségviselő olyan kötelezettség teljesítését mulasztotta volna el, amely az adós társaság vagyonának csökkenésével járt, és megghiúsította a hitelezői követelések kielégítését. A vezető tisztségviselők felelőssége önmagában nem azért állhat fenn, mert az éves beszámoló közzétételi és letétbe helyezési kötelezettséget nem teljesítették, hanem a felelősség alapja mindig a hitelezői követelések fedezetéül szolgáló vagyon csökkenése, a hitelezői követelés kielégítetlenségének előidézése.

Figyelembe vette továbbá az elsőfokú bíróság, hogy a kölcsönszerződés

lejáratainak 2008. január 31-i időpontjához képest az alapító társaság felszámolását 2008. április 17-én rendelték el, vagyis nem volt megállapítható, hogy a kölcsön visszakövetelésének jogát érvényesítve a II. r. alperes olyan intézkedést tehetett volna, amellyel eredményesen visszakövetelhetette volna a kölcsön összegét. Leszögezte, hogy a felperes az alperesek okiratokkal alátámasztott állításával szemben nem tudta bizonyítani, hogy az adós társaság vezető tisztségviselőiként a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztétől nem úgy jártak el, ahogy az adott helyzetben e tisztségviselőtől elvárható volt, illetve tényként azt megállapítani nem lehetett, hogy 2006. évtől az ügyvezetési feladataikat nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látták el, amely miatt csökkent az adós vagyona.

A jogorvoslati kérelmében az adós társaság alapítására, illetve a kölcsönszerződés létrejöttére vonatkozó tényállás ismertetését követően a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére hivatkozással előadta, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. Ez egy olyan időpont, amikor még nem áll fenn esedékes, lejárt tartozás. Nem akadályozta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet megállapításának, ha a kellő körülmények között, elvárható gondosságot a vezető tisztségviselő elmulasztotta és nem látta e helyzet bekövetkeztét.

Az adott ügyben pedig - úgy vélte - okiratokkal bizonyította, hogy a felperesnek az adóssal szemben már 2005. november 30. napjától kezdve folyamatosan követelése keletkezett, és 2006. december 31-én már 38.168.315 forint adótartozása állt fenn, de igazolta az elsőfokú eljárás során azt is, hogy az alapítónak 2006. július 1-jén jelentős összegű, 816.677.840 forint tartozása volt.

Megjegyezte, hogy az ítélet indokolásában hivatkozott és 2009. február 10-én készített éves beszámoló, annak aláírása hiányában bizonyításra nem alkalmas.

Kiemelte, hogy az ítélet indokolásával ellentétben nem hivatkozott arra, hogy az ügyvezető az adós társaság döntéseinek meghozatalára meghatározó befolyást gyakorolt, azonban az I. r. alperes adóhatósági igazolást kérhetett volna az adótartozásokról, és már a kölcsönadáskor, illetve a kölcsönszerződés módosításakor tisztában lehetett volna a folyamatban lévő adóvégrehajtási eljárással, illetve észlelhette volna a mérleg közzétételének elmulasztását. Álláspontja szerint a végrehajtás tényére tekintettel az I. r. alperes akkor járt volna el

helyesen, ha a kölcsönt biztosíték ellenében adja.

Kitért arra is, hogy álláspontja szerint a Cstv. 33/A. § (2) bekezdésében írt törvényi vélelem miatt a bíróságnak a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írt, a megállapítási per megindításához szükséges feltételeket nem kell vizsgálnia, ugyanis az alpereseknek kellett volna bizonyítaniuk a beszámoló letétbehelyezését és közzétételét, melyre maguk az alperesek sem hivatkoztak. Mivel törvényi vélelem szól amellett, hogy a vezető tisztségviselők a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a társaság vagyona csökkent, így a felperesnek az ok okozati összefüggést nem kell bizonyítania a vagyoncsökkenés és az alperesek magatartása között. Amennyiben az alperesek ezt a törvényi vélelmet megdöntik, akkor kell csak a felperesnek bizonyítania, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után az alperesek nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján jártak el. Az alperesek azonban nem tudták bizonyítani a Cstv. 33/A. § (2) bekezdésében írt mentesülést eredményező magatartásukat, ehhez a 2006., 2007. és 2008. évi beszámoló közzétételét és letétbe helyezését kellett volna igazolniuk.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése időpontjával kapcsolatban kifejtette, hogy bár azt az elsőfokú bíróság a felperes által megjelölnél későbbi időpontban látta meghatározhatónak, azonban ezen későbbi időponthoz képest is megállapítható, hogy az alperesek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a társaság vagyona 96.385.866 forinttal csökkent.

A felperes az alperesek mulasztásaként hivatkozott az adós gazdasági társaság felszámolásának kezdeményezéséről való döntéshozatal elmulasztására, illetve a Gt. 143. §-ában írt kötelezettség nem teljesítésére. Utalt arra is, hogy a II. r. alperes az alapító társasággal szembeni felszámolási eljárásról való tudomásszerzést követően a 96.385.866 forint vevő és kölcsönkövetelést 100%-ban értékvesztésként számolta el, illetve a felszámolás jogerős elrendelését követően nem jelentett be hitelezői igényt.

Kifejtette, a per során károkozásra nem hivatkozott, mivel a jelen per nem kártérítési per. Az egyetemleges felelősség megállapítása körében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére utalással megjegyezte, hogy ha többen közösen okoztak kárt, felelősségük egyetemleges. Keresetében nem kérte az alperesek egyetemleges felelősségének megállapítását a vagyoncsökkenésért, hiszen a per nem kártérítési, hanem megállapítási per. Úgy vélte azonban „a többen benne van a kevesebb”, a keresetnek való helyt adás esetén - az egyetemlegesség megállapíthatósága hiányában -, az I. r. és a II. r. alperesek felelőssége megállapításának külön-külön a 96.385.866 forint vagyoncsökkenés vonatkozásában nincsen akadálya.

Kifogásolta továbbá, hogy az ítéleti tényállás több megállapítása az alperesek nyilatkozatán kívül más bizonyítékokkal alátámasztva nem lett. Hangoztatta, hogy a 96.385.866 forint követelés az értékvesztés elszámolása, illetőleg a kivezetése miatt nem vált felszámolási vagyonná.

Vitatta az elsőfokú bíróság álláspontját, mely szerint a Cstv. 33/A. § (2) bekezdésében írt vélelem esetén a felperes a hitelezői érdekek sérelmének a

bizonyítása alól mentesül. Ilyen esetben vélelem szól amellet, hogy a vezető tisztségviselő a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után ügyvezetői feladatát nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a társaság vagyona csökkent. Az adós vagyonának a megőrzése körébe tartozó intézkedéseket azonban az alperesek nem tették meg.

A kölcsönszerződéssel kapcsolatosan úgy vélte, hogy jelen perben nem az vizsgálendő, hogy az alperesek a kölcsönszerződésből származó jogokat és kötelezettségeket miként gyakorolták, illetve teljesítették, hanem az, hogy a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látták-e el. E körben pedig bizonyítást nyert, hogy az alperesek megsértették a Cstv. 33/A. §-ában és a Gt. 30.§-ában írt kötelezettségeiket és a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, ami által a társaság vagyona 96.385.866 forinttal csökkent. Amellet pedig vélelem szól, hogy az alperesek magatartása következtében csökkent az adósi vagyon.

Mivel pedig 2008. január 31. napja a kölcsön végső lejáratának a napja volt - míg a kölcsön visszafizetésére már korábban, részletekben köteles volt az alapító társaság -, így az I. r. alperesnek már a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után kezdeményeznie kellett volna a felszámolási eljárásról való döntéshozatalt. A felszámolás elrendelése után pedig a felszámoló a kölcsönszerződés végső időpontja előtt azonnali hatállyal felmondhatta volna a kölcsönszerződést, ami a kölcsönösszeg visszafizetését esedékessé tehetné.

A kifejtettekre figyelemmel a Cstv. 33/A. § (2) bekezdésében írt törvényi vélelem fennáll és a bizonyítási teher az alperesekre esik. Ezért nekik kellett volna bizonyítaniuk, hogy a kölcsönszerződés lejáratának időpontját követően az alapító társasággal szembeni felszámolás elrendeléséig visszakövetelték a nyújtott kölcsön összegét. Úgyszintén az alpereseknek kellett volna bizonyítaniuk azt is, hogy ügyvezetési feladataikat a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látták el, valamint, hogy mindent megtettek a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében. Mivel azonban a vélelmet csak az éves beszámoló letétbe helyezésének és közzétételének az igazolásával tudnák megdönteni, ezért egyéb körülmények bizonyítása esetén sem mentesülhetnek a felelősség megállapítása alól.

Nem vitatta, hogy a kölcsönadással önmagában a vagyon nem csökken, melyre csak akkor kerül sor, ha a kölcsönadott pénz helyébe lépő követelés a kölcsönvevőtől nem hajtható be. Jelen esetben a vagyoncsökkenés a követelés esedékessé tételének, érvényesítésének, biztosíték kikötésének a mellőzése miatt következett be.

Érvelésük szerint megalapozottan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre is, hogy az alperesek egyetemleges felelősségének megállapítása nem lehetséges. A felperes arra vonatkozó bizonyítékot nem jelölt meg, hogy az alperesek külön-külön milyen időszakban, milyen vagyoncsökkenésért tehetők felelőssé. Mivel a többes károkozás szabályainak alkalmazása és az alperesek egyetemleges felelősségének a megállapítása csak abban az esetben lehetséges, ha az egymást időben váltó alperesek magatartásai egymással kölcsönhatásban valósítanak meg vagyoncsökkenést.

Az alperesek csatlakozó fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított ügyvédi munkadíj összegének a megváltoztatását kérték a becsatolt költségelszámolás szerint.

Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság az alpereseket képviselő ügyvéd munkadíját

nem az ügyvédi megbízási szerződés és a kiállított költségelszámolás alapján állapította meg, hanem csak a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésére hivatkozott. Elmulasztotta továbbá a rendelet 2. § (2) bekezdésére való utalást, és a munkadíj mérséklését sem indokolta.

A felperes fellebbezése, illetve az alperesek csatlakozó fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és helytálló az abból levont jogi következtetése is. A fellebbezésben, illetve a csatlakozó fellebbezésben felhozottak nem alkalmasak a megalapozott elsőfokú ítélet megváltoztatására.

A Fővárosi Ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját, azonban az elsőfokú bíróság ítéletét - a fellebbezésben és a csatlakozó fellebbezésben foglaltakra is figyelemmel - az alábbi indokolásbeli pontosítással és kiegészítéssel hagyja helyben.

A felperes keresetében az alperesek felelősségének a megállapítását a Cstv. 33/A. §-ára hivatkozással azért kérte, mert nevezettek, mint a gazdálkodó szervezet egymást követő vezetői a fizetésektelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét, 2005. november 30. napját követően ügyvezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal - állítása szerint - a társasági vagyon 96.385.866 forint összegben csökkent.

A felperes által hivatkozott Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint a hitelező vagy a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól [6. § (1) bekezdés] annak megállapítását, hogy azok akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetésektelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el (ideértve a környezeti terhek rendezését is), és ezáltal a társasági vagyon a keresetben meghatározott mértékben csökkent. A fizetésektelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. Ha többen közösen okozták a kárt, felelősségük egyetemleges.

E törvényhely (2) bekezdése szerint mentesül a felelősség alól az (1) bekezdésben említett vezető, ha bizonyítja, hogy a fizetésektelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében. Amennyiben a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően nem tett eleget az adós éves beszámolója [összevont (konszolidált) éves beszámolója] külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell.

A fentiekből következően ahhoz, hogy az ún. megállapítási kereset alapján az eljáró

bíróság a gazdálkodó szervezet vezetőinek a felelősségét megállapítsa, a felperesnek - egyebek mellett - bizonyítania kell a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját, illetve, hogy ezt követően a vezető e tisztséget nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, minek következtében a társasági vagyon csökkent. Abban az esetben azonban, ha a vezető nem tett eleget a jogszabályban előírt éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, úgy a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell. E vélelem azonban megdönthető, melynek során az alperesnek(eknek) azt kell bizonyítania(uk), hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után a hitelezők érdekei szerint járt(ak) el, illetve a hitelezők érdekei nem sérültek. A hitelezői érdekek sérelmének vélelmezése azonban nem jelenti azt, hogy a bizonyítási teher teljes egészében az alperesekre hárul, csupán a vélelmezett tény bizonyítása alól mentesül a felperes. Míg a további, a törvényben megjelölt konjunktív feltételek fennállását (a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját, illetve a vélelmezett alperesi magatartás és a bekövetkező vagyoncsökkenés közötti okozati összefüggést) továbbra is a felperesnek kell bizonyítania. Ezt az álláspontot képviselte a Debreceni Ítéltábla, Gf. 30.344/2011. számú határozatában is. Az alperes(ek) pedig továbbra is kimentheti(k) magát(ukat) azzal, ha bizonyítja(ák), hogy a feladatát(aikat) a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta(ák) el, valamennyi intézkedést megtette(k) a hitelezői veszteség csökkentése érdekében, azaz a hitelezői érdekek sérelme neki(k) nem róható fel.

A felhívott jogszabályhely alapján - mint arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt - az ügyvezető nem a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezéséért, és az esetlegesen rossz gazdasági döntésért felel. Ily módon nincs jelentősége annak, hogy ez a helyzet miért következett be. Jelentőséggel bír azonban a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontja, mivel csak ezt az időpontot követő ügyvezetői magatartás vizsgálata képezheti jelen eljárás tárgyát.

Figyelemmel arra, hogy a felelősség megállapításának alapjául szolgáló jogszabályhelyet a 2006. évi VI. törvény iktatta be azzal, hogy az a 2006. július 1. napját követően indult eljárásokban alkalmazható, így helyesen vont következtetést az elsőfokú bíróság arra nézve, hogy a Cstv. 33/A. § hatálybalépése előtti időpontra megjelölt ügyvezetői magatartás nem lehet alapja a jelen tényállásból következő felelősségre vonásnak. Vagyis az ügyvezetők magatartása és ezáltal felelőssége csak az ezt követő időszak vonatkozásában vizsgálható.

Az adott ügyben az alperesek által sem vitatottan megállapítható, hogy az alperesek, mint az adós vezetői nem tettek eleget az adós éves beszámolója vonatkozásában a letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségüknek, ezért a Cstv. 33/A. (2) bekezdése alapján a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kellett. Ez azonban - mint arra az elsőfokú bíróság is alappal utalt - nem mentesíti a felperest - többek között - a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése időpontjának a bizonyítása alól. Ezt az időpontot a felperes a kölcsönszerződés

aláírásának és túlnyomó részbeni teljesítésének 2005. november 30-i időpontjában határozta meg, míg az alperesek ezt az időpontot 2007. év elejére tették. E körben a felperes állítása alátámasztásaként az alapító, illetve az adós ezen időszakban fennálló adótartozására utalt, kiemelve, hogy az I. r. alperesnek a kölcsönszerződés megkötésekor, illetve teljesítésekor kellő körültekintés mellett látnia kellett volna, hogy az alapító részéről a kölcsön visszafizetése veszélyeztetett. Mivel jelen pernek nem tárgya annak vizsgálata, hogy a vezető mely döntése vezetett, illetve vezethetett a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezéséhez, és a bíróság csupán azt vizsgálhatja, hogy a felperes által megjelölt időpontban ténylegesen fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt-e az adós, így - további konkrét körülmények megjelölése nélkül - az adótartozás fennállására való hivatkozás önmagában nem elegendő a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének az igazolására. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet hiányát, és ezáltal az alperesek e körben tett előadását támasztotta alá az adós 2006. április 14-én készített beszámolója, illetve az, hogy a megjelölt időpontot követően mind az adós, mind az alapító továbbfolytatta a tevékenységét, és az adós vonatkozásában a megjelölt időponthoz képest csak több évvel később, 2009. március 5-én került sor a felszámolás megindítására. Mivel pedig a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet akkor következett be, amikor az adós számára nyilvánvalóvá vált, hogy az alapító a tartozását visszafizetni nem tudja (2007. év eleje), így ezért sem bír jelentőséggel, hogy az alapító a kölcsönadás időpontjában tartozott-e más hitelezők felé, illetve erről tudott-e a vezető.

A kifejtettekre figyelemmel nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor, amikor a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését - az alperesi állásponttal egyezően - a 2006. évi gazdálkodás alapján 2007. év eleji időpontban látta megállapíthatónak. Azon túl, hogy a Cstv. 33/A. § hatálybalépése előtti időszakra vonatkozó alperesi magatartás egyébként sem lehet alapja a hitelezők érdekét sértő magatartás megállapításának, ekkor vált nyilvánvalóvá, hogy az alapító a tartozását megfizetni nem lesz képes. Annak pedig, hogy milyen körülmények között, illetve feltételekkel került sor a kölcsön nyújtására, jelentősége azért nincs, mert csak a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennállása utáni vezetői magatartás miatt bekövetkező vagyoncsökkenésért állapítható meg a vezető felelőssége. Az adott eljárásnak nem lehet tárgya, hogy a kölcsönszerződés megkötésekor, illetve korábbi teljesítésekor a felek kellő körültekintéssel jártak-e el.

A felperes fellebbezésében állította, hogy az elsőfokú bíróság által elfogadott fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontjához képest is megállapítható, hogy az alperesek hitelezők érdekeivel ellentétes magatartása a társasági vagyon csökkenését okozta.

Mivel a Cstv. 33/A. § szerinti tényállás megvalósulásához az ügyvezetői magatartás és a vagyoncsökkenés közötti okozati összefüggés fennállása is szükséges, ezért a vizsgálat tárgyát ezzel összefüggően az képezte, hogy a követelés leírása nélkül, illetve a követelés behajtása érdekében tett intézkedésekkel elkerülhető lett volna-e a vagyoncsökkenés. Abban az esetben ugyanis, ha az állapítható meg, hogy az alapítóval szembeni követelés leírás hiányában akár részben is behajtható lett volna

a leírás időpontjában, úgy a vezető felelőssége a vagyonsökkenésért megállapítható.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal egyetértve a rendelkezésre álló adatokból arra vont következtetést, hogy a 2006. évi gazdálkodás eredményeit tartalmazó mérleg elkészítésekor az alapítóval szembeni követelés behajtására reális esély nem mutatkozott, melyet magának a felperesnek a per során tett nyilatkozatai is igazolnak. Az eljárás során ugyanis maga a felperes is végig az alapító jelentős adótartozására hivatkozott - bár e tényre a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének, és a kölcsönszerződés megkötése és módosítása körülményének az igazolásaként utalt -, mely felperesi állítás is azt igazolja, hogy a behajtás érdekében foganatosított intézkedések esetén sem tudta volna az alapító a tartozását megfizetni. A vagyonsökkenés tehát ez esetben is bekövetkezett volna. Ezt támasztja alá továbbá az adóhatóság által folyamatba helyezett és a cégszámokban is feltüntetett végrehajtási eljárás is, illetve a 2010. október 1-jén 5. sorszám alatt előterjesztett beadvány mellékleteként csatolt „Általános egyenleg elszámolás lista adónem szerint” dokumentum tartalma is. E szerint a követelés leírásakor, 2007. december hónapban minden adónemben jelentős, összesen több száz millió forint összegű adótartozása állt fenn az alapítónak, mely bizonyítékra a felperes a fellebbezésében is hivatkozott. Ebből következően - bár kétségtelen tény, hogy az alperesek a követelés behajtásának megkísérlését nem igazolták - adott tényállás vonatkozásában a felperes által csatolt bizonyítékok éppen azt igazolták, hogy a vagyonsökkenés nem a vezetők magatartása miatt következett be, mivel a követelés behajtására reális lehetőség egyébként sem mutatkozott. Vagyis nem nyert igazolást az alperesek magatartása és a vagyonsökkenés közötti okozati összefüggés fennállása.

A fentiek alapján így tévesen állította a felperes fellebbezésében, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után az ügyvezetők hitelezői érdekek sérelmével járó tevékenysége miatt az adós vagyona csökkent. A vagyonsökkenést ugyanis az okozta, hogy a nyújtott kölcsönt az alapító a gazdálkodásában bekövetkezett változások miatt visszafizetni nem tudta, mely az alperesek terhére nem róható.

Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság az eljárás során részletesen tájékoztatta a feleket az általuk bizonyítandó tényekről, és mivel a felperes által állított felelősség fennállásának megvalósulásához elengedhetetlen a törvényben megjelölt konjunktív feltételek igazolása, így adott ügyben a törvényi vélelem ellenére az alperesek felelőssége, a vagyonsökkenés és az alperesi magatartások közötti okozati összefüggés hiánya okán nem volt megállapítható.

Alapítan továbbá az alperesek csatlakozó fellebbezése is, az alperesek által előadottak nem szolgáltak alapul az elsőfokú bíróság perköltség összegét érinti döntésének a megváltoztatásához.

Az adott ügyben az alperesek az iratokhoz csatolták a jogi képviselő ellátására vonatkozó ügyvédi megbízási szerződést, melynek alapján a jogi képviselő a perrel kapcsolatban végzett munkáért óránként 25.000 forint + áfa összegű díjra jogosult,

illetve rögzítették 80.000 forint + áfa összegben a minimum díj mértékét is. Az alperesek jogi képviselője az iratokhoz csatolta továbbá azt a kimutatását is, mely szerint 80:30 órát fordított jelen ügyre, és díjának megállapítását összesen 2.012.500 forintban kérte meghatározni, mely összeget az alperesek fele-fele arányban kötelesek megfizetni a szerződés szerint. A felperes az alperesek igényét eltúlzottnak minősítette, és mérséklését látta indokoltnak, bár maga is 2.000.000 forintban jelölte meg jogtanácsosi munkadíj igényét.

Az elsőfokú bíróság az eljárást befejező határozatában a megállapítani kért munkadíj összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján határozta meg, megjegyezve, hogy „ténylegesen igazolható volt a képviselő érdemi tárgyalási határnapokon való részvétele”, azonban döntésének további indokát nem adta.

Az első fokon eljáró bíróság alappal hivatkozott a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletre, mivel a pernyertes fél képviseletével felmerült munkadíj és készkiadás megállapítása során e rendelet rendelkezéseit kell alkalmazni. E rendelet 2. § (1) bekezdése szerint a fél pernyertessége esetére igényelheti, hogy részére a bíróság az ügyvéd munkadíjának és készkiadásainak címén kötelezze a pereszes felet

a) a fél és a képviselője között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött megbízási díj, valamint

b) a fél által képviselője részére költségterítésként megfizetett indokolt készkiadások együttes összegének megfizetésére.

Vagyis abban az esetben, ha a fél és az őt képviselő ügyvéd között ügyvédi megbízási szerződés van, úgy kérheti a díj összegének ennek figyelembevételével történő megállapítását. Abban az esetben azonban, ha az így megállapított díj nem áll arányban a pertárgy értékével vagy a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel, úgy a bíróság a díj összegét mérsékelheti, azonban döntését indokolni köteles. [IM rendelet 2. § (2) bekezdés]

Jelen ügyben az alperesek csatolták a jogi képviseletük ellátására vonatkozó megbízási szerződést, illetve az elszámolást, melynek alapján 2.012.500 forint megfizetésére tartottak igényt. Az elsőfokú bíróság annak összegét anélkül módosította, hogy a fenti jogszabályi rendelkezésre utalt volna, illetve indokát adta volna a jogi képviselő és az alperesek között létrejött megbízási szerződéstől való eltérésnek. Kétségtelen, hogy e körben az elsőfokú bíróság elmulasztotta a vonatkozó jogszabályhely felhívását, illetve a döntése erre vonatkozó részének részletes indokolását, a másodfokú bíróság azonban - egyetértve a perköltség összegére vonatkozó elsőfokú döntéssel - annak indokolását az alábbiakkal egészíti ki.

Az ügyvédi megbízási díj szabad megállapodás tárgya [1998. évi XI. törvény 9. § (2) bekezdés]. Ez azonban nem jelenti azt, hogy az így kikötött megbízási díj (munkadíj) minden további nélkül áthárítható a pereszes félre, a kikötött megbízási díj ugyanis a rendelet 2. § (2) bekezdése alapján mérsékelhető. Vagyis a munkadíj megállapításánál a pertárgy értéken kívül figyelembe kell venni az ügy

bonyolultságát, a ténylegesen végzett ügyvédi tevékenységet, az ügy jellegét, jelentőségét, a perben kifejtett célszerű és indokolt jogi tevékenységet, valamint a per egyéb adatait, még akkor is, ha a felek között létrejött megbízási szerződés alapján kerül sor a díj megállapítására.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a fenti körülmények az ügyvédi munkadíj megállapítása során kellő súllyal kerültek értékelésre. Azon túl ugyanis, hogy a per a meg nem határozható pertárgyértékű eljárások közé tartozik, az ügyben lényegében három érdemi tárgyalás megtartására került sor, illetve az előterjesztett beadványok az eredetileg előterjesztett ellenkérelem tartalmához képest túlnyomórészt új tényeket, bizonyítékokat nem tartalmaztak. Mindezekre figyelemmel a megállapított ügyvédi munkadíj arányban áll a kifejtett ügyvédi tevékenységgel.

Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a fellebbezésben és a csatlakozó fellebbezésben foglaltakra tett kiegészítéssel, illetve indokolásbeli pontosítással - lényegében helytálló indokai alapján - helybenhagyta.

A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés eredménytelen volt, így a felek a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az eljárással felmerült költségeiket maguk viselik. Mivel a felperest az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentesség illeti meg, így az általa le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli, melynek összegét az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontjára figyelemmel az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján 36.000 forintban állapította meg.

Budapest, 2012. július 9.

. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

. Czifra Veronika s.k.
előadó bíró

Dr. Katinszky Márta Cecília s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági ügyintéző